Ao. 1856. Donderdag

No. 38. 27 Maart.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1856.

26 Maart. Van de slavin *Lizette*, geboren in 1823, waarvan de moeder onbekend is, toebehoorende aan M. E. Muller (nu boedel.)

" " Van het slavenkind *Adolph*, geboren in 1845, zoon van *Pouwlina*, toebehoorende aan plantaadje *Reijnsdorp*, divisie *boven Commewijne*.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Eerste afkondiging.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 26 Maart 1856.

(4364) Ten verzoeke van den Heer Johannis Leonardus Marcus, wordt van zijn voorgenomen vertrek uit de Kolonie aankondiging gedaan.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 26 Maart 1856.

Ten verzoeke van Mejufvrouw Eleonora Wilhelmina Dorothea Lehmann, Weduwe van Johann Christian Wilhelm Ernst Luthcke, wordt van haar voorgenomen vertrek uit de Kolonie aankondiging gedaan.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Transport.

[4318] Den 26sten Maart 1856. A. Salomons, Vendumeester, aan J. F. van Polichrij, van het Huis en Erf aan de *Rust en Vrede straat*, N. W. La. B No. 148, O. W. La. D. No. 642.

Paramaribo, den 26 Maart 1856.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

(4365) Op Woensdag den 2 April e. k., des namiddags ten 4 ure, zal de Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, in het lokaal van hetzelve Departement, door den Vendumeester A. Salomons, in het openbaar doen verkoopen:

De nagelatene Goederen door wijlen de Heeren F. Voltz, M. Montecattini Jr. en J. K. Ooijkaas, bestaande in LIJFKLEEDEREN, *wetenschappelijke, geneeskundige* en andere gedrukte **BOEKEN**, *NATURALIEN*, een *gouden ZAK-HOROLOGIE*, JAGTGEWEREN en meer goederen, welke ten voorschijn zullen worden gebragt.

Voorts: eene partij *KOPIE BESLAG PLANKEN* van den Houtgrond *Overtoom*, aankomende den boedel van den Heer S. DE LA PARRA.

Paramaribo, den 26 Maart 1856.

De Curator voornoemd,
CHs. LIONARONS.

(4320) De Exploicteur bij het Geregtshof in de kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 28 Maart 1856, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij executie verkoopen:

Het Erf met al de daarop staande Gebouwen, gelegen alhier aan de *Saramacca straat* La. E No. 19, aankomende Jacob Petsoldt.

Paramaribo, den 26 Maart 1856.

SIMON ABENDANON Sz.

De Sultan op een Engelsch Bal.

Op den 31 Januarij ll., liep te Konstantinopel onverwachts het gerucht, dat de sultan het *bal Costumé*, in het paleis van den Engelschen gezant zoude bijwonen. Het scheen ter naauwernood geloofelijk, dat de opvolger der Califs, het geestelijke en wereldlijke hoofd der Mahomedaansche godsdienst, polka's en walzen zou gaan zien dansen; — nogtans was het zoo. — Vroeg in den namiddag had de naauwe hoofdstraat *Pera* een ongewoon levendig voorkomen; tal van volk had zich in de nabijheid van het gezantschaps paleis verzameld, om den sultan te zien passeren. De Turksche dignitarissen, die allen bij zijne aankomst zouden tegenwoordig zijn, versperden de straten met hunne paarden en rijtuigen. Eene Engelsche eerewacht, samengesteld uit de detachementen der garde en hooglanders, met het muziekkorps van het eerste regiment van het Duitsche legioen aan het hoofd, trok met krijgsmuziek naar het paleis, en schaarde zich aan den ingang van hetzelve.

Ten *acht* ure werd op de hoogten boven het keizerlijke Paleis van Tcheragan een licht ontstoken, hetwelk gevolgd werd door een salvo uit Galata Serai, tot sein dat de sultan zijn paleis verlaten had. Even voor *negen* uur kwam hij aan de poort van het gezantschaps paleis aan, begeleid door een detachement van het 12e regiment lanciers, en eene eerewacht van Engelsche officieren van alle wapenen. Bij zijne nadering presenteerden de troepen, die op het voorplein geschaard waren, het geweer, en speelde het korps muziekanten de "*Sultan's marsch*" en "*God save the Queen*." Het plein zelf was met ontelbare lampen geïllumineerd en met transparanten versierd, ofschoon de illuminatie, uithoofde van de zware windvlagen, slechts gedeeltelijk gelukte.

Bij den grooten trap, welke met officieren der geallieerde legers en Turksche dignitarissen als bedekt was, werd de sultan door den gezant en zijn geheel personeel ontvangen. Door hen vergezeld, ging hij te midden der talrijke gasten, die intusschen reeds bijeengekomen waren, naar de balzaal. Aldaar gekomen werd hij geleid naar eenen voor hem expresselijk vervaardigden leuningstoel, op een verheven dais, met tapijten bedekt. Na zijne zitplaats ingenomen te hebben, met de vertegenwoordigers der vreemde mogendheden ter eener en de tegenwoordig zijnde Turksche dignitarissen ter andere zijde, werden hem onderscheidene dames voorgesteld. Vervolgens begon de dans, welke zijne belangstelling scheen op te wekken; hij rees van zijnen zetel op, om des te beter te kunnen zien. Na gedurende ongeveer een uur aanschouwens, gaf hij het verlangen te kennen, om, ter verkoeling, naar eene nabijgelegene zaal geleid te worden, alwaar hij dan ook iets ter verfrissching gebruikte. Gaarne had hij naar de balzaal willen terugkeeren, doch Z. K. Majesteit vond het zoo ondragelijk warm, dat hij, na nog eene wijl toevens, het feest verliet. — Den gezant bij den arm genomen hebbende, ging hij, op dezelfde wijze als bij zijne aankomst, den trap af, en spoedig daarna verkondigden de schoten uit de Galata Serai dat hij het gezantschaps paleis verlaten had. Hij keerde niet naar zijn eigen paleis terug, maar overnachtte in een kiosk van zijnen schoonbroeder, Ahmed Fethi Pacha.

Men moet zich de godsdienstige vooroordeelen der Mahomedanen tegen alle triviale vermaken, en de strenge regels der etiquette, welke altijd in alle betrekkingen van den sultan met de vertegenwoordigers van vreemde mogendheden werden in acht genomen, voorstellen, om deze handeling van den sultan volkomen te kunnen beoordeelen. — Hetgeen in andere landen eene beleefdheids-, doch niets beteekenende ceremonie zoude zijn, verkrijgt hier een zeker staatkundig gewigt. Het is de *eerste* maal dat een sultan van het Ottomanische keizerrijk, het huis van den vertegenwoordiger eener vreemde mogendheid met zijne tegenwoordigheid heeft vereerd. Als de opvolger van den Profeet en Shahin Sha (koning der koningen), kan de sultan, in de oogen van zijne Mahomedaansche onderdanen, met eenig ander souverein niet op den voet van gelijkheid omgaan. In weerwil van de lessen der nieuwere geschiedenis en den twijfel van de verlichtste onder de Mahomedanen, heerscht dit denkbeeld nog steeds het volk, dat alleen aan den tijd denkt, toen de sultan de onbetwiste gebieder was van het Mahomedaansche Oosten, en de afgezanten van vreemde mogendheden alleen te Konstantinopel geduld werden. De daadzaak van des sultans bezoek aan een' vreemden afgezant is meer dan eenige andere berekend, om deszelfs oogen te openen met betrekking tot den waren staat der zaak, zoo als ze thans is; en er was bij den sultan eene zekere mate van zedelijken moed noodig, om dezen eersten stap te doen, ten einde deze verkeerde, doch geliefkoosde denkbeelden, uit eigen vrijen wil, tegen te gaan. De wijze waarop dit gedaan werd, toont echter aan, dat hij volkomen in den geest van zijn' nieuwen toestand handelde

Zijn gebruik van ververschinge, hoe beuzelachtig ook in het oog van den Europeaan, is in dit opzigt van groote beteekenis. Iedere handeling in des sultans bijzonder leven wordt zoo ijverzuchtig voor ieders blik verborgen gehouden, dat niemand, behalve zijn opperste gesnedene, zijne maaltijden mag bijwonen.

Deze regel, oorspronkelijk ingesteld als een behoedmiddel tegen vergiftiging, is, in de oogen zijner onderdanen, een door den tijd geëerbiedigd gebruik, dat met godsdienstigen ijver wordt in acht genomen. — Evenzoo is elke aanraking met zijn persoon, volgens overoud gebruik, aan alle vreemdelingen strikt verboden; de eenige uitzondering daarop is, bij gelegenheid der Bairams feesten, als wanneer het aan de hoogste dignitarissen, en ook aan die alleen, toegestaan wordt, zijne voeten te kussen, en op het bal, nam hij den gezant bij de hand en liep zoo met hem den trap af naar zijn rijtuig, in tegenwoordigheid van eene menigte genoodigden en van vreemdelingen. Deze handeling verkrijgt echter het hoogste gewigt door het tijdstip waarop het geschied is. Het is eene soort van sanctie der concessien, welke gedaan zullen worden aan de niet-Mahomedaansche onderdanen der Porte. Met de afschaffing der privilegien van het Mahomedaansche regerend geslacht, treedt hun opperhoofd, de sultan, uit eigen vrijen wil, uit den exceptionelen toestand, welken hij tot dusverre met betrekking tot de vertegenwoordigers der vreemde mogendheden heeft in acht genomen. Het oude Turkije is dood en heengevaren, het bal van den 31 Januarij was deszelfs plegtige uitvaart, en de levendige gang van polkas en walzen, deszelfs doodmarch!

UITTREKSEL DER

Akte van Beschuldiging

IN ZAKE DER ZEVEN EX-MINISTERS VAN DENEMARKEN, BESCHULDIGD VAN HOOG-VERRAAD.

Eenigen tijd geleden hebben wij onzen lezers de feiten medegedeeld, die aanleiding gaven tot de geregtelijke vervolging der thans voor het speciaal hooggeregtshof te Kopenhagen te regt staande leden van het voormalig kabinet Oersted. Bij herhaling had de behandeling dezer zaak vertraging ondervonden, en daar er thans eindelijk toe is overgegaan, achten wij de mededeeling van het onderstaande niet onbelangrijk.

De beschuldigden zijn: 1o. de heer Oersted, ex-voorzitter van den ministerraad; 2o. de heer von Tillisch, ex-minister van binnenlandsche zaken; 3o. luitenant-generaal von Hansen, ex-minister van oorlog; 4o. de heer von Bluhme, ex-minister van buitenlandsche zaken; 5o. graaf van Sponneck, ex-minister van financien; 6o. schout-bij-nacht Steen-Bille, ex-minister van marine; 7o. von Scheel, ex-minister van justitie.

Zie hier een uittreksel der akte van beschuldiging.

»Tegen het einde van 1853, toen ernstige twijfel begon te rijzen over het behoud des vredes, besloot de Deensche regering volkomen onzijdig te blijven in den oorlog die zou kunnen uitbarsten. Ten dien einde rigtte zij een circulaire tot de andere staten, waarin zij hun dit voornemen mededeelde. De Deensche onzijdigheid werd door alle mogendheden erkend, en de vormelijke goedkeuringen ten deze werden bij het hof van kassatie te Kopenhagen gedeponeerd; die van Frankrijk, Engeland en Rusland ontving dit hof den 12, 13 en 20 Januarij 1854.

»Hoezeer nu Denemarken zich aldus tegen de oorlogskansen gewaarborgd vond, begon zijn ministerie maatregelen te ontwerpen, om den staat een oorlogzuchtige stelling te doen aannemen. Reeds den 23n. Januarij vroeg de minister van marine, de schout bij nacht Steen-Bille, aan den minister van justitie, den heer von Scheel, tot wiens departement de werving voor de land en zeemagt behoort, een ligting van duizend zeelieden, en ten zelfden tijde bood hij aan den minister van financien, graaf von Sponneck, den staat der uitgaven aan die deze ligting zou vereischen.

»Onmiddellijk werd een wetsontwerp op de ligting van zeelieden aan den rijksdag onderworpen. Deze vergadering verlangde, alvorens zich er mede onledig te houden, ophelderingen van de regering; voor alles wilde zij weten of de regering vast en bepaald besloten was onzijdig te blijven, en voorts eischte zij een gedetailleerden staat der door de ligting te veroorzaken uitgaven.

»Op de vraag met betrekking tot de onzijdigheid bleef de minister van marine het antwoord schuldig. Wat de uitgaven betreft, zeide hij dat, hoewel hij reeds eene begrooting daarover aan zijne kollegas had gegeven, het hem onmogelijk was het cijfer vooraf naauwkeurig te bepalen, en dat overigens de goedkeuring der ligting aan den rijksdag de verpligting niet oplegde om de fondsen toe te staan.

»Den 15 Februarij 1854 werd het wetsontwerp door den rijksdag aangenomen. Het zeevolk werd aangeworven, en de minister betaalde de kosten van deze maatregelen uit gelden die hij ter zijner beschikking had.

»Ook de minister van oorlog, luitenant-generaal von Hansen, had voor zich het plan gevormd om tot buitengewone wapening over te gaan. In de op 8 Februarij gehouden zitting van den ministerraad legde hij dit plan bloot, en vroeg de noodige fondsen, die ongeveer 700,000 rijksdaalders banco (ongeveer ƒ 825,000) beliepen.

»De minister van buitenlandsche zaken, de heer von Bluhme, verzette zich daartegen; hij deed opmerken dat de onzijdigheid van Denemarken algemeen erkend was geworden, zoodat er geen billijke grond voorhanden was om eenigen aanval te verwachten, en dat mitsdien alle wapening nutteloos zou zijn; dat overigens het bestaande effectief des legers sterk genoeg was om het land tegen eene overrompeling te behoeden, indien, het geen niet waarschijnlijk was, zulk eene schending van het internationale regt mogt worden beproefd.

»De ministerraad besliste dat de minister van oorlog, van marine, van financiën en van buitenlandsche zaken zouden te zamen komen, om het onderwerpelijk voorstel te onderzoeken.

»Voor dat die bijeenkomst werd gehouden, bood de minister van marine aan den ministerraad een nieuw wetsontwerp aan, strekkende: 1o. tot het wapenen van twaalf oorlogschepen, die bestemd zouden worden om als wachtschepen in de Deensche wateren dienst te doen; 2o. de bezetting der citadel van Christiania te vermeerderen; 3o. het Drie-Kroonen-fort, gelegen aan den ingang der haven van Kopenhagen, in staat van verdediging te brengen; 4o. de, tot de uitvoering dezer maatregelen vereischte uitgaven goed te keuren; welke uitgaven de som van 40,000 rijksdaalders (ongeveer ƒ 50,000), eens en bovendien nog 52,000 rijksdaalders (ongeveer ƒ 65,000) maandelijks beliepen.

»De minister van financien verklaarde dat hij tegen het verleenen dier sommen geene bedenking had; en het door hem geontrasigneerde koninklijk bevelschrift tot uitbetaling werd afgegeven.

Dadelijk daarop hield de ministerraad zich op nieuw onledig met het vraagstuk betreffende de wapening te land. De minister van oorlog bleef op de aanneming van zijn ontwerp aandringen. Hij betoogde dat de onzijdigheid van Denemarken op aanzienlijke krijgsmagt moest steunen, daar zij anders gevaar liep geschonden te worden, met name door Engeland en zelfs door Rusland, welke staat wel eens het eiland Seeland zou kunnen willen bezetten, indien de omstandigheden hem daartoe gunstig mogten zijn; dat het alzoo onvermijdelijk, dringend noodig was, troepenkorpsen te doen post vatten op alle kustplaatsen van dat eiland, om de ontscheping van krijgsmagt te beletten. De nationale eer, zeide de minister, eischte gebiedend zulk een maatregel, want beter ware het met de wapens in de hand te bezwijken dan zich schandelijk over te geven zonder beproefd te hebben zich te verdedigen. Het legerkorps dat de heer von Hansen verlangde, moest minstens 10,000 man sterk zijn. De kosten der uitrusting zouden, volgens 's ministers raming, 20,000 rijksdaalders (ongeveer ƒ 25,000) voor uitgaven eens, voorts 100,000 rijksdaalders (ongeveer ƒ 125,000) elke maand, en bovendien nog 342,000 rijksdaalders (ongeveer ƒ427,000) voor de herstellingswerken aan forten en citadellen en het oprigten van nieuwe batterijen.

De ambtgenooten van den minister van oorlog opperden eenige bedenkingen; eene schikking, transaktie, als men dit woord kan bezigen, volgde. De heer von Hansen verminderde een weinig het cijfer der manschappen en dat der sommen door hem eerst aangevraagd; en op voorstel der ministers vaardigde de koning eene ordonnantie uit, waarbij bedoelde maatregelen werden goedgekeurd en de minister van oorlog, voor zoo veel het doen der uitgaven betrof, naar den minister van finantien werd verwezen.

»Van geen dezer maatregelen werd door de regering aan den rijksdag kennis gegeven; deze vergadering was echter destijds bijeen en behandel de juist toen de staatsbegrooting.

»De rijksdag die zeer hechtte aan het behoud der onzijdigheid en zelfs vreesde dat de toetoerustingen van den kant van Denemarken aan de vreemde mogendheden eenig mistrouwen ten aanzien van dit land konde inboezemen, zag met leede oogen de krijgstoerustingen die bewerkstelligd werden. Zij gaf zelfs blijk van haar vast voornemen, om de begrooting voor het departement van oorlog tot een minder bedrag vast te stellen.

»Het kabinet zijnerzijds sloeg volstrekt geen acht op de meening van 's lands vertegenwoordiging. Het volhardde bij zijne oorlogzuchtige houding, en toen kort daarna de minister van marine bij de regering aanvrage deed om de sommen, noodig om de oorlogschepen langs de kust te doen post vatten, aarzelde de minister van financiën niet om de verlangde sommen ter zijner beschikking te stellen.

»Nog verder ging de minister van oorlog. Hij vroeg gelden aan, die hem door den rijksdag vormelijk geweigerd waren, en die hij bestemde tot den aankoop van laken voor uniformen en het organiseren van een nieuw regement dragonders. Ook de goedkeuring dezer uitgaven, die te vergelijken is bij een onbeschaamd uittarten van de vertegenwoordiging der natie, werd door den minister van financien verleend.

»Later deed de minister van oorlog aanvrage om nieuwe fondsen. De minister van financiën opperde wel is waar de bedenking dat het cijfer dier uitgaven te aanzienlijk was; [illegible]

de goedkeuring van den rijksdag te kunnen toestaan; doch ook deze fondsen werden voor hun geheel bedrag toegestaan, toen de minister van oorlog had doen opmerken, dat, indien men ze aan den rijksdag vroeg, daarover in deze vergadering diskussiën zouden worden gevoerd, die aan het buitenland een valsch denkbeeld van de regerings-bedoelingen zouden kunnen geven.

»Inmiddels was de oorlog verklaard en waren de Fransche en Engelsche vloten door de Deensche wateren gestevend, en in de Oostzee en de golf van Bothnie gaan kruisen; de Russische vloot bevond zich ingesloten, deels te Kronstadt, deels te Sweaborg, welke havens de schepen der geallieerden streng geblokkeerd hielden.

»Wel verre dat deze omstandigheden den oorlogzuchtigen ijver van de ministers van marine en van oorlog deed verflaauwen, vermeerderden zij dien integendeel. Eerstgenoemde gaf aan het Deensche eskader bevel in de Oostzee te kruisen tot den meridiaan van Gothland, de andere bespoedigde de werken tot versterking der kusten en van Christiania. Tegen het einde van Julij kwam het eskader te Kopenhagen terug. Niemand dacht er aan, Denemarken aan te vallen, en bitter werden de krijgstoerustingen door het publiek gehekeld. De minister van marine bewilligde in het ontwapenen van één enkel schip, de korvet *Galatea*, doch verklaarde verpligt te zijn de anderen te laten in den staat waarin zij zich bevonden, omdat de vijandelijkheden in de Oostzee niet ophielden.

»In plaats dat de minister van oorlog zijne toerustingen verminderde, ontwierp hij andere en op een groote schaal. Wederom vroeg hij 14,000 man, 1200 paarden en eene som van 1,500,000 rijksdaalders (ongeveer *f* 1,875,000). Krachtig werd dit voorstel verworpen door den minister van buitenlandsche zaken, den heer von Bluhme, die berigtte dat de Deensche minister te Londen hem had gemeld dat de toerustingen van Denemarken bij het Britsche bewind achterdocht begonnen op te wekken; en dat dit besloten was, om ingeval de wapening aanhield, de vloot in het noorden te laten overwinteren.

»Deze verklaring bleef niet zonder uitwerking. De minister van oorlog zag voor het oogenblik van zijn voornemen om het leger te vermeerderen af, doch verzocht en verkreeg van den koning een ordonnantie, waarbij hij gemagtigd werd, om gedurende al den tijd dien hij nuttig en noodig zou oordeelen, de troepen onder de wapens te houden, aan welke krachtens de bestaande wetten en bepalingen, toen een half jaar verlof moest worden verleend.

»Inmiddels was de rijksdag op nieuw bijeengekomen. Deze vergadering diende aan den koning een adres in, houdende verklaring dat het ministerie haar vertrouwen niet meer bezat. Z. M. ontsloeg het gansche kabinet, en de eerste handeling van het nieuwe ministerie was, aan den rijksdag de begrooting voor te leggen, waarop gebragt waren al de buitengewone uitgaven, die de vorige raadslieden der kroon op hun eigen gezag hadden gedaan.

»Van al deze uitgaven, keurde de rijksdag slechts een zeer klein gedeelte goed, de overigen verwierp hij en hij beval dat al de leden van het vorig kabinet, ten getale van zeven, namelijk: de heeren Oersted, voorzitter van den raad, von Tillisch, minister van binnenlandsche zaken, luitenant-generaal von Hansen, minister van oorlog, von Bluhme, minister van buitenlandsche zaken, graaf von Sponneck, minister van financiën, schout-bij-nacht von Steen-Bille, minister van marine, en von Scheel, minister van justitie, — zouden worden in staat van beschuldiging gesteld.

»Genoemde ministers zijn beschuldigd: — zonder den rijksdag te kennen, te hebben aanleiding gegeven tot of toegestemd in maatregelen die uitgaven hebben te weeg gebragt die door de bestaande finantiële wetten niet waren toegestaan; te hebben besloten gezegde maatregelen niet te onderwerpen aan de goedkeuring van den rijksdag en op dat besluit de koninklijke bekrachtiging te hebben gevraagd en verkregen. Voorts: de heer von Sponneck, te hebben last gegeven tot het aanwenden van geldsommen die bij de wet niet waren toegestaan; de heeren Hansen en Steen-Bille te hebben ontvangen en uitgegeven, of te hebben laten ontvangen en uitgeven, geldsommen die niet bij de wetten waren toegestaan.

»De beklaagden hebben zich derhalve schuldig gemaakt niet slechts aan eene eenvoudige overtreding der wetten, maar zij hebben met voorbedachten rade de grondwet van den staat geschonden, en meer bepaald het gewigtigste der aan den rijksdag verleende perogatieven, dat namelijk om aan het uitvoerend bewind de middelen om zijne ontwerpen ten uitvoer te brengen, toe te staan of te weigeren: — eene misdaad die naar haren aard en volgens de bepalingen der grondwet, als hoogverraad moet worden beschouwd.

»De feiten aan ieder der ministers meer bijzonder persoonlijk ten laste gelegd, worden in de akte van beschuldiging aldus aangewezen:

»De heer Oersted had, in zijne betrekking van voorzitter van den ministerraad, over de handelingen zijner ambtgenooten toezigt moeten houden, de door deze vastgestelde onwettige maatregelen met nadruk afkeuren en de uitvoering daarvan verhinderen. Hij had moeten aanvragen het ontslag der ministers, die de uitvoering van zulke maatregelen eischten en bijaldien hij daarin niet kon slagen, zelf aftreden.

»De heer von Tillisch heeft onwettige handelingen laten uitvoeren niet alleen, maar zelfs die uitvoering gemakkelijk gemaakt, terwijl het zijn pligt was een ministerie te verlaten, dat klaarblijkelijk de constitutie en de wetten schond.

»De heer von Hansen heeft, in overleg met den heer Steen-Bille, het initiatief genomen der krijgstoerustingen en ze volbragt, in weerwil van de waarschuwingen van den heer von Bluhme, die verklaarde dat de toerustingen nutteloos waren niet alleen, maar Denemarken konden in achterdocht brengen bij de vreemde mogendheden, en dit land zelfs een noodlottigen oorlog berokkenen.

»De heer von Bluhme, ofschoon wetende, zoo als gezegd is, dat de krijgstoerustingen noodlottig waren voor het land, heeft ze laten volbrengen in al haren omvang, zonder krachtigen wederstand daartegen te bieden. Bovendien heeft hij zeer veel bijgedragen tot het nemen van het besluit, om te handelen zonder den rijksdag te raadplegen, met betrekking tot de onwettige feiten die de punten van beschuldiging uitmaken.

»De heer von Sponneck, die, in zijne betrekking van minister van financiën, meer bijzonder moest waken, dat de gelden van den staat niet werden verkwist, en dat geene uitgaven werden gedaan zonder magtiging van den rijksdag, heeft desniettemin, op eigen gezag, al de fondsen verschaft, door zijne ambtgenooten tot bestrijding der kosten eener onwettige wapening aangevraagd. Bovendien heeft hij uitgaven gedaan, die door den rijksdag niet toegestaan waren niet alleen, maar die deze vergadering uitdrukkelijk had geweigerd. Ook is hij het die den hoogst onwettigen maatregel aanried, om buiten voorkennis van den rijksdag te handelen in zaken die werkelijk tot de bevoegdheid dezer vergadering behoorde.

»De heer von Steen Bille heeft wel veel meer oorlogschepen uitgerust en gewapend dan noodig waren om de politie op de Deensche wateren uit te oefenen, zoo zelfs dat die toerustingen, bij de vreemde mogendheden, kwaad vermoeden hebben doen ontstaan, en dit in weerwil van de waarschuwingen, hem ten deze door zijnen ambtgenoot, den heer von Bluhme, gegeven. Ook hij heeft medegewerkt tot het besluit om die toerustingen zelven, evenmin als de uitgaven die zij hadden veroorzaakt, ter kennis van den rijksdag te brengen.

»De heer von Scheel eindelijk, die, als minister van justitie, voor de handhaving der wetten had behooren te waken en het voorbeeld had moeten geven van den haar verschuldigden eerbied, heeft ze laten schenden zonder zich er tegen te verzetten, en door zijne tegenwoordigheid de onwettige handelingen bekrachtigd, die onder zijne oogen voorvielen.

»Dientengevolge eischt het openbaar ministerie, dat het aan het hooggeregtshof moge behagen de beschuldigden te veroordeelen tot de straffen bij de wetten bepaald, en hen bovendien te veroordeelen tot teruggave aan den staat van de sommen waarover zij onwettig hebben beschikt, en tot het dragen van de kosten van dit regtsgeding.”

Gemengde Berigten.

Het *Journal des Débats* heeft onlangs drie kolommen gewijd aan een betoog, dat de naauwe betrekkingen tusschen Frankrijk en Engeland bestaande, door de voortzetting van den oorlog in gevaar zoude gebragt worden. Frankrijk, zegt het blad, heeft geen belang in een veldtogt in de Oostzee, evenmin als in eene expeditie in Azië. Dienvolgens dreigden de voor dit jaar beraamde operatiën eene verscheidenheid van belangen te doen geboren worden, hetgeen gelukkig voorgekomen is, door de aanbieding van het Oostenrijksche Ultimatum.

Op een onlangs door een hoog personaadje in den Faubourg St. Germain te Parijs gegeven bal, had een kluchtig voorval plaats. De menigte, welke de salons vervulde, was zoo groot, en het tegen elkander stooten zoo geweldig, dat de braceletten, schitterende halssieraden, enz. als het ware van de lieve draagsters werden afgerukt. Velen daarvan verdwenen voor altijd; doch een groot aantal werd na het vertrek der gasten, op den vloer gevonden. De hoeveelheid opgezamelde juweelen was zoo groot, dat zijne Excellentie uit nieuwsgierigheid wilde weten, hoeveel ze toch wel waard zouden zijn. Hij zond naar een juwelier, die dezelve naauwkeurig onderzocht. »Op hoeveel schat gij wel al die juweelen”, vroeg de heer des huizes. »Monseigneur,” antwoordde de juwelier, »de gemiddelde waarde van dat alles is . . . 60 francs!

Volgens het *Journal de la Librairie* zijn in de 41 jaren, van 1811 tot 1855, in Frankrijk uitgegeven 271,994 werken in de fransche, de klassieke en vreemde talen, met inbegrip van brochures en dergelijke geschrif-

ten; 47,425 gravures in koper, lithografiën, kaarten en plans, en 17,449 muziekwerken. In het jaar 1855 werden er 8235 druk-, 1105 muziekwerken en 2857 koper-gravures uitgegeven.

De Heer Archibold, een aanzienlijk landeigenaar van Nova Scotia, heeft op een zijner bezittingen aldaar, een' kostbaren ijzermijn ontdekt, en het denkbeeld opgevat om deszelfs product ter beschikking van het departement van oorlog te stellen. Uit een monster van het metaal is een 6 ponder kanon gegoten, hetwelk hij naar Engeland gezonden heeft. Met dat stuk zijn te Woolwich proeven genomen, welke goed hebben beantwoord.

De gouverneur generaal van Engelsch Indie heeft onlangs een' belangrijken maatregel op den weg van vooruitgang genomen. Hij heeft eene circulaire aan de vijf gouvernementen en aan de commissarissen van onafhankelijke provincien gerigt, waarbij zij verzocht worden om een jaarlijksch rapport in te dienen over de territoriën, onder hun bestuur. Elk dezer rapporten zal als eene president's boodschap moeten ingerigt worden, en de geschiedenis van de landstreek moeten bevatten. Het zal wijders in bijzonderheden moeten treden over de verbeteringen in de wetgeving, de policie, de opvoeding, de publieke werken, en alle andere afdeelingen, op de wijze van het rapport zoo als lord Elgin eenige maanden geleden, betreffende Canada heeft ingediend. — Deze rapporten zullen alsdan onmiddellijk in Indie gedrukt en naar Engeland gezonden worden. Ze zullen na verloop van jaren, een volkomen index uitmaken van de geschiedenis van Britsch Indie, terwijl ze intusschen aan het gouvernement in het moederland zal toonen, hoe het daar gelegen is, het in staat zal stellen om den vooruitgang van Indie na te gaan en te waarderen, en boven alles, met kennis van zaken te oordeelen, over de resultaten van de verschillende in vigueur zijnde regeringsstelsels.

De Czaar heeft aan den vice-admiraal Novossilsky, den schout-bij-nacht Panfilof en den generaal-majoor Schultz, die zich bij de verdediging van Sebastopol bijzonder hadden onderscheiden, vooral bij gelegenheid van den storm op 18 Junij, eeresabels met diamanten voorzien, en prijkende met het inschrift: „voor de dapperheid," toegezonden. Voorts heeft de keizer aan alle verdedigers van Sebastopol, zonder onderscheid, eene gratifikatie geschonken, bedragende voor ieder zooveel als een jaar soldij naar ieders rang.

De gruwelijke, lange lijst van moorden die in Engeland Januarij opleverde, is wederom vermeerderd met die van eene jonge vrouw en drie kinderen door den echtgenoot, welke door ongegronde ijverzucht schijnt aangedreven te zijn geworden. In de wanbedrijven, dit jaar in en nabij Londen gepleegd, laat de bevolking de barbaarsche natien verre achter zich, en is de zedelijke toestand der lage en burgerklasse van dien aard, dat er weinig grond bestaat om redelijkerwijze daarin verbetering te hopen, ten gevolge van de algeheele verwaarloozing der *hoogere* belangen.

Producten Handel.

Bij inschrijving verkocht:

Suiker. Den 26n. dezer, 30 vaten van Plantaadje *Bleijendaal*, a 10,2 cent.

Idem, van de Centraal Fabriek op Plantaadje *Buitenrust*, 15 vaten a 9.5 cent.

Katoen. Idem, van Plantaadje *George Hendrik*, 30 balen schoone a 26,07 cent.

Uit de hand verkocht:

Suiker. Den 25sten, p. m. 40 vaten van Plant. *Berkshoven en Oostrust*, a 10,02 cent.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Goede Verwachting, kapt. A. R. de Lang, adres bij Gisius & Co. Sluit MORGEN.

Willem en Carel, kapt. N. D. Steenveld, adres bij H. Degenhard. — Sluit 2 April.

Urania, kapt. C. J. Stapert, adres bij Gebrs. Samson. — Vertrekt 30 April e. k.

Texel, kapt. H. J. Hubert, adres bij Gisius en Co.

Jan Visser, kapt. Driest, adres bij M. M. Curiel.

Anna, kapt. Hilbrands, adres bij M. D. Huidekoper.

Noord Holland, kapt. F. C. Overeem, adres bij F. P. Bouguenon.

Anna Elisabeth, kapt. Teensma, adres bij J. G. Fonseca Fz.

Plata, kapt. J. H. Henning, adres bij F. P. Bouguenon.

ADVERTENTIEN.

Gedrukt bij J. C. MULLER Az.